

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.1.2000
KOM(2000) 15 endelig

**BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET
OG EUROPA-PARLAMENTET**

om anvendelsen af fællesskabsordningen for fiskeri og akvakultur i perioden 1996-98

**BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET
OG EUROPA-PARLAMENTET**

om anvendelsen af fællesskabsordningen for fiskeri og akvakultur i perioden 1996-98

Indholdsfortegnelse

Indledning

1.	FORVALTNING AF RESSOURCER OG MILJØ	7
1.1.	Bevarelsesforanstaltningernes indvirkning på bestandene i perioden 1996-98.	7
1.2.	De nye forvaltningsinstrumenter	8
1.3.	TAC-ordningen i perioden 1996-98.....	8
1.4.	Tekniske foranstaltninger	9
1.5.	Bevarelse af fiskeressourcerne i Østersøen	10
1.6.	Bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet	10
1.7.	Miljø.....	10
1.8.	Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri.....	11
1.9.	Dialog	11
1.10.	Forskning til støtte for den fælles fiskeripolitik	12
2.	OMSTRUKTURERING AF FISKERISEKTOREN	12
2.1.	Begrænsning af fiskeriindsatsen	13
2.2.	Strukturstøtte	14
2.3.	Lovgivningsarbejde.....	15
3.	EKSTERN FISKERIPOLITIK	15
3.1.	Deltagelse i regionale fiskeriforvaltningsorganisationer.	15
3.2.	Bilaterale fiskeriaftaler med tredjelande.	16
3.3.	Internationalt samarbejde i Middelhavet.....	17
3.4.	Internationale aftaler og konventioner om fiskeri.....	17

4.	MARKEDER FOR FISKERIPRODUKTER.....	18
4.1.	Den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturprodukter	18
4.2.	Kompensationsordning for de supplerende omkostninger ved afsætning af visse fiskeriprodukter fra Azorerne, Madeira, De Kanariske Øer og de franske oversøiske departementer Guyana og Réunion.....	19
5.	OVERVÅGNING AF DEN FÆLLES FISKERIPOLITIK.....	19
5.1.	Etablering af et fartøjsovervågningssystem (FOS).....	19
5.2.	Ordning til forvaltning af fiskeriindsatsen	20
5.3.	Ændringer til kontrolforordningen.....	21
5.4.	Liste over de former for adfærd, der er en alvorlig overtrædelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik.....	22
5.5.	Finansiel deltagelse.....	22

Konklusion

Bilag

INDLEDNING

1. I Rådets forordning nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur er det i artikel 14, stk. 1, fastsat, at Kommissionen mindst hvert tredje år skal aflægge rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og de EU-organer, der repræsenterer fiskerisektoren, om de foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af forordningen, og navnlig anvendelsen af artikel 8.

Nærværende rapport redegør for de foranstaltninger, der er vedtaget, og for udviklingen inden for den fælles fiskeripolitik i perioden 1996-98.

2. Hvad angår bevarelse og forvaltning af ressourcerne, er der i perioden 1996-98 nået vigtige resultater. Det gælder etableringen af en fleksibilitetsordning for den årlige forvaltning af kvoter, vedtagelsen af nye TAC'er for Nordsøen for ikke-regulerede arter, vedtagelsen af nye TAC'er for internationale farvande, der forvaltes af regionale organisationer (rødfisk, atlanto-skandisk sild, almindelig tun og sværdfisk), vedtagelsen af en ny rådsforordning om tekniske foranstaltninger, revisionen af Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) og indledningen af en dialog om forvaltning af visse former for fiskeri.

Der er også områder, hvor Kommissioner mener, der skulle være gjort større fremskridt, f.eks. med gennemførelsen af ordninger til regulering af fiskeriindsatsen. Anvendelsen af mindstemål for visse arter, specielt i Middelhavet, var ikke effektiv i perioden 1996-98. Et forslag fra Kommissionen til løsning af dette problem i Middelhavet blev ikke vedtaget af Rådet.

3. På det strukturpolitiske område vedtog Rådet den 26. juni 1997 beslutning 97/413 om mål og detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor i perioden 1. januar 1997 til 31. december 2001 (FUP IV). Rådet godkendte imidlertid ikke de mere ambitiøse mål, der oprindeligt blev foreslået af Kommissionen.
4. Inden for det internationale samarbejde har de vigtigste begivenheder været Kommissionens afholdelse af den anden diplomatiske konference om forvaltning af fiskeriet i Middelhavet (Venedig, december 1996), EU's tiltrædelse af tre regionale organisationer (ICCAT, IOTC og GFCM) og EU's ratificering af FN-aftalen om bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrende fiskebestande. Denne aftale skal ligeledes ratificeres af medlemsstaterne.

På grund af det voksende antal regionale organisationer og disses stadigt mere komplekse arbejde er det blevet vanskeligere for Kommissionen at sikre en tilstrækkelig repræsentation og forsvare EU's interesser uden supplerende menneskelige ressourcer. Kommissionen er i gang med initiativer til løsning af dette problem i samarbejde med medlemsstaterne.

I sine konklusioner af 30. oktober 1997 bekræftede Rådet aftalernes plads og betydning i den fælles fiskeripolitik og anmodede samtidigt Kommissionen om at lave en costbenefitanalyse af EU's fiskeriaftaler med tredjelande. Bl.a. på baggrund af konklusionerne fra denne undersøgelse, der nu er afsluttet og fremlagt for Rådet, skal Kommissionen i løbet af 2000 bekræfte hovedlinjerne for en eventuel ny EU-politik på fiskeriaftaleområdet. Kommissionen kan også benytte denne lejlighed til at foretage en generel revidering af fremtidsudsigterne for fiskeriet uden for EU.

5. Der var ingen væsentlige lovgivningsinitiativer på det markedspolitiske område. Kommissionen offentliggjorde i december 1997 en meddelelse om reformen af den fælles markedsordning (FMO) og lancerede dermed debatten med erhvervet og inden for EU's institutioner om dette vigtige emne. Kommissionens forslag til reform af FMO'en blev fremlagt i 1999.
6. EU's ordning til kontrol og håndhævelse blev ændret og styrket med den gradvise indførelse af et fartøjsovervågningssystem (FOS), vedtagelsen af supplerende foranstaltninger til fiskeriindsatsordningen og ændringer til kontrolforordningen (nr. 2847/93 om styrkelse af kontrol efter landing, kontrol med tredjelands fartøjer i EU-farvande, gennemsigtighed og samarbejde mellem nationale tilsynsførende myndigheder og Kommissionen om overvågningsaktiviteter).

Mindre positivt var det forhold, at meddelelser om fiskeriindsatsen nogle gange var forsinkede og generelt var upræcise. Rådet vedtog desuden ikke Kommissionens forslag om styrkelse af EU-inspektørernes beføjelser, hvorved det ikke var muligt at styrke kontrolordningens gennemsigtighed, som ellers har afgørende betydning for dens troværdighed.

7. I artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning nr. 3760/92 er det fastsat, at Rådet, på grundlag af en rapport fra Kommissionen om fiskerisituationen i EU, inden 31. december 2002 træffer beslutning om eventuelle nødvendige tilpasninger, navnlig med hensyn til Shetlands-kassen og adgangsortningen i seks- og tolvsmilezonerne.

Fristen 2002 har for mange fiskere og andre i fiskerisektoren fået en særlig symbolsk værdi, og den har langt tidligere end forventet givet anledning til en debat om den fremtidige fælles fiskeripolitik. Europa-Parlamentet vedtog f.eks. i november 1997 en beslutning om den fælles fiskeripolitik efter 2002.

8. Kommissionen tog initiativet til lancering i marts 1998 af en konsultationsproces om fremtiden for den fælles fiskeripolitik. Der blev udsendt et spørgeskema til repræsentative organisationer og sammenslutninger med interesse i fiskeri som f.eks. erhvervsfiskerorganisationer, forarbejdnings- og afsætningssektoren, fagforeninger, ikke-statslige miljøorganisationer, forbrugersammenslutninger og forskningsinstitutter. Konsultationsprocessen fortsatte i midten af 1999 med en række regionale møder i medlemsstaterne.

Svarene på spørgeskemaet var ofte kritiske i forhold til den fælles fiskeripolitik og indeholdt mange anmodninger og forslag til ændringer og forbedringer, især med hensyn til kontrol, genudsætninger, gennemsigtighed og de berørte parter inddragelse i forvaltningen af fiskeriet. I de fleste af svarene støttede man imidlertid de grundlæggende principper i den fælles fiskeripolitik.

1. FORVALTNING AF RESSOURCER OG MILJØ

1.1. Bevaringsforanstaltningernes indvirkning på bestandene i perioden 1996-98.

I henhold til videnskabelige rapporter, herunder navnlig dem, der udarbejdes af ACFM¹ og STECF², har situationen for fiskebestandene i EU-farvandene eller bestande, der vandrer igennem disse farvande eller gennem internationale/tredjelandes farvande, været utilfredsstillende i hele perioden under den fælles fiskeripolitiks bevarelsesordning. Dette gælder især bestandene af de mest værdifulde fisk som f.eks. torsk, kuller, kulmule o.a.

Udnyttelsesraten, som var meget høj inden den fælles fiskeripolitik trådte i kraft i 1983, har lige siden været høj. Og selvom bevarelsesstrategien under den fælles fiskeripolitik satte en stopper for overfiskeriet, som kan få katastrofale konsekvenser for bestandene, lykkedes det ikke at få genopbygget bestande af en tilfredsstillende størrelse. Den mærkbare (men dog stadig utilstrækkelige) begrænsning af udnyttelsesraten, der har kunnet observeres i de seneste år for flere torskebestande, navnlig den symbolske nordsøbestand, kan dog betragtes som et væsentligt resultat.

Bestandene af pelagiske arter (sild, makrel og sardin) er præget af naturlige udsving, der bør imødegås gennem forvaltning for at begrænse risikoen for nedfiskning. Det pludselige fald i mængden af nordsøsild i 1995 blev fulgt op med effektive forvaltningsforanstaltninger det pågældende år og i de efterfølgende år. Faren blev i dette tilfælde afværget. Man stod over for en tilsvarende men knap så dramatisk situation i 1996, hvor en TAC-reduktion på 30% medvirkede til at vende en nedgang i bestanden. Sardinene er endnu ikke underlagt TAC-ordningen eller andre EU-regler for udnyttelsesrate, men det vil blive nødvendigt med en meget effektiv indsats, hvis de nationale (spanske og portugisiske) foranstaltninger, der for nylig blev vedtaget, ikke er tilstrækkelige til at vende den meget kraftige nedgang i bestandene, der er blevet konstateret på det seneste.

Situationen for store vandrefisk og især almindelig tun, begyndte at vække bekymring i starten af halvfemserne, men nødvendiggjorde ikke forvaltningsforanstaltninger før 1998, hvor der blev vedtaget betydelige TAC-nedsættelser for almindelig tun i det østlige Middelhav og i Atlanterhavet. Man ved endnu ikke, om dette har medført en mærkbar forbedring af situationen for bestanden.

Den seneste udvikling i fiskebestandene blev behandlet af STECF på dennes møde i dagene 26.-30. april 1999. Konklusionerne fra STECF's 8. rapport (SEK (1999) 932) opsummeres i bilag II.

Videnskabsfolk og navnlig ICES er ved at fastlægge forvaltningsmål og -procedurer, der er i overensstemmelse med det forsigtighedsprincip, der er fastsat i FAO's adfærdskodeks for ansvarligt fiskeri. Der er nået vigtige resultater på dette område siden 1997. Gennem sin vedtagelse af forvaltningsforanstaltninger, navnlig TAC'er,

¹ Den Rådgivende Komité for Forvaltning af Fiskeriet: rådgivningsorgan på fiskeriområdet under ICES (Det Internationale Havundersøgelsesråd).

² Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri: rådgivningsorgan, der er etableret af Kommissionen i henhold til artikel 16 i Rådets forordning nr. 3760/92.

er EU gradvist ved at gå over til dette forsigtighedsprincip, både for autonome og fælles bestande. Der blev i den forbindelse i 1998 indgået en aftale inden for rammerne af IBSFC³ om at vedtage en handlingsplan til genopbygning af bestanden af vildlaks i Østersøen med det formål at nå op på 50% af det potentielle produktionspotentiale for vildlaks i alle laksevandløb i 2010. Man er også nået til enighed om eller diskuterer genopbygningsplaner for sild, rødspætte og makrel i forbindelse med de årlige fiskerikonsultationer med Norge.

1.2. De nye forvaltningsinstrumenter

I forordning nr. 3760/92 er det fastsat, at der skal anvendes ordninger til forvaltning af fiskeriindsatsen som et middel til at kontrollere udnyttelsesraten. Dette udgjorde sammen med etableringen af flerårige rammer for forvaltningsbeslutninger (mål og strategier) et nyt element, da denne grundforordning blev vedtaget.

Der er blevet vedtaget detaljerede rammer for fiskeriindsatsen for EU's vestlige farvande i Atlanterhavet og for Østersøen, der dog ikke har gjort det muligt fuldt ud at kontrollere udnyttelsesraten. Flerårige udviklingsprogrammer (FUP'er), som egentlig i første række har til formål at reducere fiskeriindsatsen, er i et vist omfang blevet omstillet til at begrænse fiskeriindsatsen inden for visse former for fiskeri, hvor der allerede er opnået en vis succes.

Hvad angår de flerårige rammer for beslutningstagningen, har Rådet ikke truffet beslutning om 1993-forslaget vedrørende forvaltningsmål og -strategier. Kommissionen har ikke genfremsat forslaget siden da. Der er dog efterfølgende gjort visse fremskridt i og med at:

- reglerne vedrørende kvotefleksibiliteten fra år til år nu gælder fuldt ud (Rådets forordning nr. 847/96);
- FUP'erne i sig selv udgør en flerårig tilgang til forvaltningen med specifikke mål for reduktionen af udnyttelsesraterne;
- der er blevet vedtaget mellemsigtede mål for østersølaks, nordsøsild, rødspætte og vestmakrel, og at disse mål er efterlevet.

1.3. TAC-ordningen i perioden 1996-98

EU fortsatte med årligt for de mest fiskede bestande at vedtage forordninger om TAC'er, om den del heraf, der tilfaldt medlemsstaterne og tredjelande, og om fordelingen på medlemsstaterne i form af fiskekvoter. Visse træk ved TAC-ordningen for perioden 1996-98 skal fremhæves:

- Fortsættelse og styrkelse af politikken til reduktion af "papirfisk"⁴ (hovedsagelig for visse præventive⁵ TAC'er);

³ Den Internationale Østersø-fiskerikommission.

⁴ Dette udtryk anvendes på TAC'er og kvoter, der ligger et godt stykke over de reelle fiskemuligheder og derfor kun har ringe begrænsende effekt på fiskeriet.

⁵ "Analytiske" TAC'er er dem, der anvendes på bestande, der er omfattet af fuldstændig videnskabelig evaluering opfulgt af fangstprognoser under forskellige tænkte forvaltningsordninger. Ellers kaldes de "præventive" TAC'er.

- tilpasning af nye TAC'er for internationale farvande, der er dækket af aftaler under regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (rødfisk, atlanto-skandisk sild, almindelig tun og sværdfisk);
- vedtagelse af nye TAC'er for Nordsøen for at forebygge et større fiskeri efter ikke-regulerede arter (tobis, visse fladfisk, pighaj, havtaske og rejer);
- kvoter for visse bestande, som er omfattet af TAC'er, men endnu ikke er fordelt på medlemsstaterne, og som derfor er udsat for nedfiskning (hestemakrel, nordsøblåhvilling og brisling);
- fastsættelse af fleksibilitetsregler for forvaltningen fra år til år af kvoter (Rådets forordning nr. 847/96).

Denne sidste forordning kræver særlig omtale. Et af de vigtige krav til den nye fælles fiskeripolitik fra 1992 var, at TAC-ordningen og kvoteordningen blev gjort mere fleksible, samtidigt med at der fastlagdes flerårige mål og strategier. Der blev kun gjort ringe fremskridt med det sidstnævnte forslag, men fleksibilitetsordningen har vist sig at være et effektivt forvaltningsredskab, som bl.a. har bidraget til:

- at forebygge overskridelse af kvoterne;
- at opnå en mere effektiv anvendelse af kvoterne;
- at både medlemsstaterne og Kommissionen råder over et bedre overvågningssystem (GD for fiskeri);
- at fremme udvekslingen af kvoter mellem medlemsstaterne;

1.4. Tekniske foranstaltninger

Efter de indledende skridt i 1996 blev der foretaget en kodificering af lovgivningen for de vigtigste tekniske foranstaltninger (Rådets forordning nr. 3094/86 af 7. oktober 1986), hvilket resulterede i vedtagelsen af Rådets forordning nr. 894/97 af 29. april 1997. Dette førte til en mærkbar forbedring af forståelsen og gennemførelsen af lovgivningen, som omfattede flere forskellige forordninger.

Samtidigt fortsatte processen med revision af denne lovgivning som planlagt, og den 25. juni 1996 fremlagde Kommissionen sit forslag til en ny rådsforordning om tekniske bevarelsesforanstaltninger. De grundlæggende principper i det nye forslag var:

- harmonisering af maskestørrelsen på hele det område, der er omfattet af forordningen;
- signifikant begrænsning af omfanget af obligatorisk genudsætning;
- forøgelse af fiskeredskabernes selektivitet;
- forenkling af reglerne, således at de bliver nemmere at iværksætte og føre kontrol med.

Den 30. marts 1998 vedtog Rådet formelt forordning nr. 850/98 med henblik på bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af

unge marine organismer. I løbet af 1999 blev der til disse foranstaltninger føjet yderligere to rådsforordninger, som omhandlede visse tekniske detaljer og bl.a. fastsatte regler for anvendelse af net med forskellig maskestørrelse i løbet af samme fisketogt. De nye lovgivningsrammer træder i kraft i 1. januar 2000.

Selvom Rådet ikke fuldt ud kunne acceptere alle de ændringer, der blev foreslået af Kommissionen, udgør den nye lovgivning et vigtigt fremskridt hen imod en forbedring af praksis inden for fiskeriet, særlig med hensyn til beskyttelse af unge fisk.

I starten af 1998 kom der nyt liv i debatten om Kommissionens oprindelige forslag fra 1994 om at forbyde anvendelsen af drivgarn. Efter en langvarig debat blev der i 1998 i Rådet opnået enighed om gradvis indførelse af et forbud mod drivgarn, som træder i kraft fuldt ud 1. januar 2002 (Rådets forordning nr. 1239/98 af 8. juni 1998). Dette verdensomspændende forbud for EU-fartøjer (bortset fra Østersøen) vil få en positiv betydning for bevarelsen af små hvaler og visse fiskearter. Frem til 1. januar 2002 vil den nuværende maksimale drivgarnslængde på 2,5 km være i kraft.

1.5. Bevarelse af fiskeressourcerne i Østersøen

Rådets forordning nr. 1866/86 om fastsættelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne i Østersøen, Bælterne og Øresund er ændret flere gange med henblik på inkorporering af de tekniske regler, der var vedtaget af IBSFC. Disse regler vedrørte navnlig sæsonforbud til beskyttelse af bestandene af torsk og laks og tekniske specifikationer for fiskeredskaber (maskestørrelser og sorteringsvinduer i trawl), der forventes at bidrage til genopbygning af østersøbestandene. Forordning nr. 1866/98 blev derefter kodificeret for at gøre den mere entydig og nemmere at håndhæve. Den nye kodificerede version er Rådets forordning nr. 88/98 af 18. december 1997.

1.6. Bevarelse af fiskeressourcerne i Middelhavet

Der blev ved Rådets forordning nr. 1626/94 gennemført en række ændringer for at tage hensyn til ICCAT-henstillingerne om forvaltning af almindelig tun og sværdfisk. De vedrørte mindstemål, sæsonforbud og restriktioner for anvendelsen af fly i forbindelse med fiskeri.

Som følge af håndhævelsesproblemer i forbindelse med anvendelsen af mindstemål for visse arter fremlagde Kommissionen et forslag til ændring af forordning nr. 1626/94 med det formål at indføre en gradvis tilpasning af fiskeripraksis til lovgivningen (KOM(96) 128). På grund af en negativ udtalelse fra Europa-Parlamentet blev forslaget ikke vedtaget af Rådet. Problemet med mindstemål vil skulle tages op i den nye GFCM.

1.7. Miljø

I marts 1997 deltog flere medlemsstater og Kommissionen i midtvejsministerkonferencen om integration af fiskeriet og miljøet i Bergen i Norge. Dette møde fandt sted inden for rammerne af Nordsø-konferencen og resulterede i vedtagelse af en række konklusioner.

Kommissionen blev af Rådet anmodet om at fremlægge en rapport i første halvdel af 1998 om gennemførelse i EU af de ovenfor nævnte konklusioner. Rapporten blev

offentliggjort af Kommissionen i maj 1998 (Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet - Rapport om gennemførelsen af »Konklusionerne fra midtvejsministerkonferencen om integration af fiskeriet og miljøet", KOM(1998) 326 af 19.5.1998) og fik generelt en god modtagelse af både Rådet og Parlamentet. Kommissionen blev opfordret til at fremlægge endnu en rapport i 1999.

I december 1998 meddelte Kommissionen Rådet, at det havde anmodet ICES om en redegørelse for de mulige negative konsekvenser for visse fuglearter af fiskeriet efter tobis i den vestlige del af Nordsøen. Kommissionen erklærede, at den ville evaluere redegørelsen fra ICES, så snart den forelå, og overveje, om det var nyttigt at foreslå restriktioner for det pågældende tobisfiskeri.

I oktober 1998 deltog EU i FAO-høringen om forvaltning af fiskerikapacitet, hajfiskeri og utilsigtet fangst af havfugle ved langlinefiskeri. Der blev vedtaget forslag til handlingsplaner til bevarelse og forvaltning af hajer og til begrænsning af utilsigtet fangst af søfugle ved langlinefiskeri. FAO's fiskeriudvalg fastsatte tidspunktet for den formelle vedtagelse af disse handlingsplaner til 1999.

Den 21. juni 1998 godkendte Rådet en EU-strategi for biodiversitet (KOM(1998) 42). Ifølge denne strategi skal der i starten af 2000 være fastlagt sektorbaserede handlingsplaner. Med gennemførelsen af disse planer vil man kunne nå de strategiske mål, der er opstillet. Kommissionen har to hovedmål for fiskeriet på biodiversitetsområdet:

- bevarelse af havfinnefisk, der fanges i kommercielt øjemed, med henblik på at skabe bæredygtige bestande, fiskemuligheder og fødevareforsyning, og
- begrænsning af fiskeriets og akvakulturens konsekvenser for andre komponenter i økosystemet, dvs. arter, der ikke fiskes efter (på alle taksonomiske niveauer), og marine levesteder.

1.8. Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri

Kommissionen gav STECF nye impulser ved at styrke medlemskabet for eksperter med kvalifikationer inden for fiskeriøkonomi og miljø. Med henblik på at fremme udførelsen af de opgaver, STECF har i henhold til artikel 16 i forordning nr. 3760/92, blev komitéen i 1997 omstruktureret til fire undergrupper. Nogle af disse er permanente og beskæftiger sig med årlige analyser af situationen for bestandene, økonomiske vurderinger, miljøspørgsmål og fastlæggelse af forskningsbehov.

Samtidigt blev STECF's arbejde knyttet tæt sammen med en række samordnede foranstaltninger, som Kommissionen stod for under forskningsprogrammerne AIR og FAIR. Forbedringen af STECF's struktur og arbejds gange resulterede i, at der i 1998 for første gang nogensinde blev udarbejdet en evaluering af de økonomiske konsekvenser af situationen for fiskebestandene. Desuden udarbejdede komitéen i starten af 1999 den første samlede rapport over situationen for alle de bestande, der har betydning for EU.

1.9. Dialog

Kommissionen indledte i 1997 en række regionale møder med henblik på at udveksle ideer om forvaltningen af visse former for fiskeri. Deltagerne i disse møder omfattede nationale myndigheder, industrien, videnskabsfolk og økonomer. Der blev

afholdt fem af disse møder i 1997. På grundlag heraf offentliggjorde Kommissionen en rapport "Gennemgang af problemer i forbindelse med forvaltning af fiskeri efter enkelte arter" (KOM(1998) 145 af 18.3.1998). Efter Rådets diskussion af denne rapport følte Kommissionen sig opmuntret til at fortsætte og udbygge dette initiativ, og resultatet er, at der er blevet afholdt yderligere fem møder i 1999.

1.10. Forskning til støtte for den fælles fiskeripolitik

Forvaltningen af fiskeriressourcerne kræver, at der træffes beslutninger på grundlag af videnskabelige analyser. Der ventes store resultater af fiskeriforskningen, som ligeledes skal foregribe og tilpasse sig udviklingen inden for den fælles fiskeripolitik og skiftende samfundsbehov. For at fremme denne forskning kan Kommissionen bevillige nogle af de midler, der er gjort tilgængelige under rammeprogrammer for forskning, til projekter, der udvælges ved indkaldelse af forslag.

I perioden 1996-98 blev der anvendt midler fra det fjerde rammeprogram til fiskeri- og landbrugsforskning under FAIR-programmet (forskningsprogram for landbrug og fiskeri, herunder agroindustri, skovbrug, akvakultur og udvikling af landdistrikter). Dette program tog sigte på at fremme forskning inden for fiskeri og akvakultur med henblik på at:

- vurdere miljøfaktors indvirkning på vandressourcerne og fiskeriets og akvakulturens konsekvenser for det økologiske system;
- forbedre vurderingen af situationen for bestandene, fiskeriforvaltningsteknikkerne og fiskeriselektiviteten;
- analysere de samfundsøkonomiske aspekter ved fiskeriindustrien;
- fremme akvakultur ved hjælp af fiskeribiologi;
- forøge værdien af havets produkter.

Kommissionen har endvidere i løbet af denne periode været i stand til at afsætte betydelige finansielle ressourcer til støtte for videnskabelige og tekniske undersøgelser i tilknytning til den fælles fiskeripolitik. Disse undersøgelser havde enten til formål at få indsamlet stærkt påkrævede videnskabelige oplysninger til brug for de databaser, der benyttes til at vurdere situationen for bestandene - herunder især bestande, der omfattes af præventive TAC'er - eller til at behandle meget specifikke spørgsmål, hvis besvarelse havde direkte relevans for forvaltningen af EU's fiskeri⁶.

2. OMSTRUKTURERING AF FISKERISEKTOREN

Hvad angår begrænsning af fiskeriindsatsen, falder den periode, der behandles i denne rapport, sammen med afslutningen af det tredje flerårige udviklingsprogram (FUP III, 1994-97) og indledningen af FUP IV (1997-2001).

⁶

Det skal erindres, at der også er en "forskningskomponent" i EU's forbindelser til tredjelande på fiskeriområdet. I perioden 1996-1998 udgjorde forpligtelsesbevillingerne til forskning under fiskeriaftaler 23 175 498 EUR, mens forpligtelsesbevillingerne til støtte for regionale fiskeriforvaltningsorganisationers forskningsprojekter beløb sig til 327 341 EUR.

Med hensyn til strukturpolitikken generelt indgår den periode, der behandles i denne rapport, i programmeringsperioden 1994-99 for strukturfondene.

2.1. Begrænsning af fiskeriindsatsen

Problemet med for stor fiskerikapacitet søges løst med flerårige udviklingsprogrammer (FUP) for fiskerflåderne. I disse programmer er der fastsat krav for flådetonnage og maskineffekt, der skal opfyldes inden programperioden udløber.

Tredje generation af disse programmer (FUP III) løb fra 1. januar 1992 til 31. december 1996. I juli 1997 blev Rådet og Europa-Parlamentet forelagt en rapport om de resultater, der var nået med FUP III (KOM(1997) 352 endelig udg.).

Ifølge denne rapport blev EU-flåden i årene 1991-96 reduceret med ca. 300 000 BRT og ca. 790 000 kW eller med henholdsvis ca. 15% og 9,5%. Flådens kapacitet lå pr. 31.12.1996 11% under de overordnede mål for tonnage og 5% under de overordnede mål for maskineffekt.

Disse overordnede resultater var tilfredsstillende, men blev imidlertid nået af visse medlemsstater, der nåede eller overskred de fastsatte reduktionsmål, mens andre ikke formåede at nå deres mål. Italien, Frankrig, Det Forenede Kongerige og Nederlandene nåede ikke deres overordnede FUP III-mål. Kun Portugal, Spanien og Danmark nåede deres globale mål i alle flådesegmenter. Alle andre medlemsstater nåede deres globale mål, men ikke målene i et eller flere segmenter.

Som led i forberedelsen af den fjerde generation af programmer (FUP IV) blev der i 1996 sammensat en gruppe af uafhængige eksperter, der skulle se nærmere på situationen for bestandene og udtale sig om de begrænsninger af fiskeriindsatsen, der var nødvendig. Denne gruppes konklusioner udgjorde det videnskabelige grundlag for Kommissionens forslag til Rådets beslutning om fastsættelse af retningslinjerne for FUP IV for perioden 1. januar - 31. december 2001.

Rådet godkendte ikke omfanget af de reduktioner af fiskeriindsatsen, der blev foreslået af Kommissionen. I det kompromisforslag, der blev udarbejdet af det irske formandskab i juni 1997, blev reduktionssatserne for de enkelte segmenter vægtet på grundlag af forholdet mellem de samlede fangster af bestande, der er udsat for nedfiskningsrisiko, og overfiskede bestande.

Det bevirkede, at FUP IV-målene blev meget mindre ambitiøse end dem, der var foreslået af Kommissionen, idet de overordnede mål for EU-flåden var på ca. 5% over en femårig periode. Dette svarer omtrent til halvdelen af den reduktion, der blev opnået med FUP III. Seks medlemsstater (Frankrig, Tyskland, Irland, Nederlandene, Sverige og Det Forenede Kongerige) valgte at nå deres mål i visse segmenter ved at justere både aktiviteter og kapacitet. Dette er ensbetydende med FUP IV-målene kapacitetsmæssigt udgør en reduktion på 2-3%.

Rådets manglende ambitioner forklarer det resultat, der er nået: resultaterne fra FUP IV ved udgangen af 1997 viste, at EU-flåden blev skåret ned med 2% i tonnage og 3% i maskineffekt i programmets første år. Den 1. januar 1998 var EU-flåden allerede ca. 16% under de endelige FUP IV-mål med hensyn til tonnage og 7% under de endelige mål med hensyn til maskineffekt.

I løbet af 1998 besøgte Kommissionens tjenestegrene hver af medlemsstaterne for at kontrollere, at der til fastlæggelse af FUP IV var anvendt korrekte oplysninger med hensyn til fangsttyper. For de seks lande, der valgte at begrænse aktiviteten, blev det ligeledes kontrolleret, at basisaktivitetsniveauerne var korrekte, og at ordningen til kontrol med fiskeriindsatsen anvendtes efter hensigten. På grundlag af resultaterne blev der foreslået ændringer af programmerne for Frankrig (mål for de franske oversøiske departementer), Sverige (overførsel af kapacitet fra demersale til pelagiske trawlere), Tyskland (korrektur af basisaktivitetsniveauet for bomtrawlere), Finland (tekniske korrektioner vedrørende fordeling af fartøjer på segmenter) og Nederlandene (revision af tidligere oplysninger).

Ligeledes i løbet af 1998 blev der nedsat en fælles arbejdsgruppe for Kommissionens tjenestegrene og de italienske myndigheder med henblik på at få ajourført det italienske flådereger. Dette arbejde var for en stor dels vedkommende tilendebragt i slutningen af 1998 og har resulteret i et forslag til ændring af den italienske FUP.

2.2. Strukturstøtte

Som helhed forløb anvendelsen af strukturstøtten til fiskerisektoren problemfrit efter en vanskelig start på grund af overgangen i årene 1994-95 fra Kommissionens direkte forvaltning af projekterne til en ordning, der indebærer, at Kommissionen og medlemsstaterne i fællesskab varetager den overordnede forvaltning, og at forvaltningen af selve projekterne overgik til medlemsstaterne.

Bortset fra støtten til begrænsning af fiskeriindsatsen og til fornyelse af flåden, som har lagt beslag på halvdelen af EU-midlerne, blev hovedparten af de tilbageværende midler anvendt til at hjælpe sektoren med at opfylde EU's normer for hygiejne, folkesundhed, arbejdsvilkår og respekt for miljøet. Disse aktioner vedrørte fiskerifartøjer, akvakulturfaciliteter, faciliteter til forarbejdning af fiskeri- og akvakulturprodukter og udstyr til oplagring, håndtering og afsætning af disse produkter.

EU-støtten blev også anvendt til etablering af fælles virksomheder, til beskyttelse og udvikling af fiskeressourcer i kystområder, til foranstaltninger til midlertidig indstilling af fiskeriaktiviteter i særlige tilfælde, til bygning af fælles havnefaciliteter og fremme af fiskeri- og akvakulturprodukter. Det er beklageligt, at Kommissionen kun har gjort begrænset brug af mulighederne for at medfinansiere samfundsøkonomiske foranstaltninger og kollektive foranstaltninger, der gennemførtes egenhændigt af fiskeindustrien.

Ud over de programmer, som var målrettet specielt mod sektoren, nød de kystområder, der er mest afhængige af fiskeri, også godt af støtte under EU-initiativet PESCA eller under udviklingsprogrammer eller regionale omstillingsprogrammer (mål 1, 2 eller 5b under strukturfondene).

2.3. Lovgivningsarbejde

Rådets beslutning om fastlæggelse af retningslinjer for FUP IV blev vedtaget i juli 1997⁷. Kommissionen fulgte dette op med vedtagelsen af 13 beslutninger om FUP'er for hver af de berørte medlemsstater⁸.

Efter vedtagelsen af FUP IV og i lyset af den stadigt vigtigere rolle, flåderegeret vil komme til at spille på andre områder i EU's fiskerilovgivning, er forordning nr. 109/94 blevet erstattet af tre separate forordninger. Den ene af disse vedrører meddelelse af oplysninger om fartøjernes fysiske karakteristika⁹, den anden vedrører meddelelse af oplysninger om opdelingen af flåden på fartøjskategorier og EU's fiskeriindsats inden for rammerne af FUP'erne¹⁰, og den tredje vedrører meddelelse af fiskeriindsats under forordning nr. 685/95 og nr. 779/97¹¹.

For at løse problemerne i forbindelse med tekniske foranstaltninger, der først indskrænker og derefter forbyder brugen af drivgarn, traf Rådet på Kommissionens forslag beslutning om to specifikke foranstaltninger i henholdsvis 1997 og 1998, der tog sigte på at fremme omlægning af de berørte fiskeriaktiviteter¹².

Den strukturelle "fiskeri"-forordning, der har været i kraft siden 1993¹³, og som blev ændret fire gange mellem 1995 og 1997, er nu en konsolideret¹⁴ forordning.

Endelig vedtog Kommissionen i 1998 lovgivningsforslag vedrørende programmeringsperioden 2000-2006¹⁵ under strukturfondene. "Strukturpakke"-forordningerne, herunder forordningen om FIUF, blev vedtaget den 21. juni 1999¹⁶.

3. EKSTERN FISKERIPOLITIK

3.1. Deltagelse i regionale fiskeriforvaltningsorganisationer

Den alarmerende situation for de fleste fiskeribestande har ført til en styrkelse af det internationale samarbejde om forvaltning af ressourcer både i og uden for de eksklusive økonomiske zoner.

Styrkelsen af samarbejdet har også medført udvikling inden for international ret og anerkendelse af den grundlæggende rolle, som de regionale fiskeriforvaltningsorganisationer spiller med hensyn til forvaltning og bevarelse af fiskeressourcerne.

⁷ Rådets beslutning af 26. juni 1997 om mål og detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor i perioden 1. januar 1997 til 31. december 2001 med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf (EFT L 175 af 3.7.1997, 27-32).

⁸ Kommissionens beslutning 98/119/EF til 98/131/EF inkl. (EFT L 39 af 12.2.1998, s. 1-84).

⁹ Kommissionens forordning (EF) nr. 2090/98 af 30.9.1998 (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 27-35).

¹⁰ Kommissionens forordning (EF) nr. 2091/98 af 30.9.1998 (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 36-46).

¹¹ Kommissionens forordning (EF) nr. 2092/98 af 30.9.1998 (EFT L 266 af 1.10.1998, s. 47-58).

¹² Rådets beslutning af 28. april 1997 (97/292/EF) [EFT L 121 af 13.5.1997] og af 17. december 1998 (1999/27/EF) [EFT L 8 af 14.1.1999].

¹³ Rådets forordning (EF) nr. 3699/93 af 21. december 1993 om kriterier og betingelser for EF-strukturinterventioner inden for fiskeri, akvakultur og forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter [EFT L 346 af 31.12.1993].

¹⁴ Rådets forordning (EF) nr. 2468/98 af 3. november 1998 [EFT L 312 af 20.11.1998].

¹⁵ Bl.a. forslag til Rådets forordning om generelle bestemmelser om strukturfondene og et forslag til Rådets forordning om det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet [EFT C 176 af 9.6.1988]; forslag til Rådets forordning om procedurer og betingelser for strukturforanstaltninger i fiskerisektoren [EFT C 16 af 21.1.1999].

¹⁶ EFT L 161 af 26.6.1999.

EU tager del i denne udviklingsproces og har stået for en aktiv politik med hensyn til repræsentation og forsvar af egne interesser i de regionale organisationer. EU er kontraherende part i forhold til ti organisationer og har observatørstatus i to andre og er i løbet af de seneste fire år blevet medlem af tre organisationer (ICCAT, IOTC og GFCM). Desuden er EU i særlig grad involveret i defineringen af opgaverne for og etableringen af organisationen for fiskeriet i den sydøstlige del af Atlanterhavet og ordningen for den sydvestlige del af Atlanterhavet. EU har udtrykt ønske om at spille en aktiv rolle i etableringen af en organisation for fiskeriet i den vestlige og centrale del af Stillehavet og ansøgt om tiltrædelse af IATTC.

EU's øgede deltagelse i arbejdet i regionale organisationer skyldes ønsket om at være aktiv både i forbindelse med fastlæggelsen af bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger for ressourcer, der udnyttes af EU's fiskere, og ved fastlæggelsen af ordninger til kontrol og håndhævelse.

EU spillede i den forbindelse en aktiv rolle ved fastlæggelsen af kontrolordninger, der blev vedtaget i november 1998 af NEAFC, og fastlæggelsen af kontrolforanstaltninger til bekæmpelse af ulovligt fiskeri, der blev vedtaget af ICCAT, NAFO og CCAMLR.

EU's fiskerfartøjer skal efterleve et stadig stigende antal tekniske krav, der er vedtaget af de regionale organisationer. EU har som kontraherende part i forhold til disse organisationer det retlige ansvar for, at bindende retsakter, der er vedtaget af regionale fiskeriorganer, inkorporeres rettidigt i EU's retsorden.

Af den årsag forelagde Kommissionen i 1996 Rådet et forslag til ændring af forordning 3760/92 om overdragelse af beføjelser fra Rådet til Kommissionen i forbindelse med inkorporering i EU's retsorden af bindende retsakter, der er vedtaget af internationale fiskeriorganer om tekniske foranstaltninger, fiskeredskaber og anvendelse heraf (forslag til Rådets forordning om ændring af forordning nr. 3760/92, KOM(96) 350 endelig udg., 18.9.1996).

Desværre vedtog Rådet ikke Kommissionens forslag, og EU risikerer på grund af langsommelige interne procedurer, at det ikke i alle tilfælde vil være muligt at gennemføre internationale bindende retsakter rettidigt.

3.2. Bilaterale fiskeriaftaler med tredjelande

Ved Rådets forordning nr. 1181/98 af 4. juni 1998 om ændring af forordning 3760/92 fik Rådet beføjelse til på grundlag af artikel 4 i sidstnævnte forordning at fastsætte fiskerimuligheder for tredjelande i EU-farvande og til at fastsætte betingelser for dette fiskeri.

I perioden 1996-98 indgik EU nye fiskeriaftaler med Litauen, Estland, Letland, Marokko, Mauretanien og Gabon.

Samtidigt med at Rådet bekræftede aftalernes rolle og plads i den fælles fiskeripolitik anmodede Rådet i sine konklusioner af 30. oktober 1997 Kommissionen om at gennemføre visse justeringer for at forbedre aftalerne i praksis. Rådet anmodede herunder Kommissionen om at lave en costbenefitanalyse af de fiskeriaftaler, EU har indgået med tredjelande. På baggrund af konklusionerne fra denne aftale og andre overvejelser vil Kommissionen i løbet af 2000 fastlægge brede retningslinjer for en mulig omlægning af EU's politik vedrørende fiskeriaftaler. Denne omlægning skal

bl.a. gøre det muligt at ændre rammerne for disse aftalers forhandling og gennemførelse under hensyn til behovet for at sikre en positiv nytteomkostningsgrad, og for at de er compatible med de øvrige elementer under den fælles fiskeripolitik og EU's øvrige politikker. Kommissionen vil også tage hensyn til behovet for at sikre, at fiskeriaftalerne hænger sammen med de udviklingspolitiske mål. Under forberedelsen af fiskeriaftaler med udviklingslande vil Kommissionen fremme en dialog om, hvordan det bedst kan sikres, at adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri respekteres af de forskellige partnere. Disse aftaler skal gøre det muligt for fiskerisektoren at yde de nødvendige bidrag til udvikling af landdistrikter og lokal industri.

3.3. Internationalt samarbejde i Middelhavet

Efter ministermødet på Kreta i 1994 arrangerede Kommissionen endnu et ministermøde, der afholdtes i Venedig i 1996. Dette sidste møde gjorde det muligt at styrke samarbejdet mellem alle de lande, hvis fiskerfartøjer opererer i Middelhavet. På dette sidste møde blev det konkluderet, at for at sikre en bæredygtig forvaltning af fiskeressourcerne i Middelhavet er det af afgørende betydning at styrke det multilaterale samarbejde, bl.a. inden for rammerne af Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet (GFCM).

EU blev medlem af GFCM i 1998 og på dette organs årsmøde deltog Unionen allerede som fuldgyldigt medlem i tæt samarbejde med de fire medlemsstater, der er beliggende ved Middelhavet, og som forbliver medlemmer i kraft af den delte kompetence mellem EU og medlemsstaterne i denne kontekst.

Kommissionen satte ved tiltrædelsen af GFCM gang i en reform af dette organ, som tager sigte på at bringe GFCM tættere på de vigtigste multilaterale organisationer. Der blev således oprettet en videnskabelig fiskerikomité, der vil blive afholdt årlige møder og princippet med det autonome budget (som i øjeblikket forhandles) blev vedtaget.

Det skal endvidere understreges, at EU efter forvaltningshenstillingerne fra både ICCAT og GFCM vedtog kvoter for almindelig tun i den østlige del af Atlanterhavet og i Middelhavet. Dette er ensbetydende med, at EU's TAC- og kvoteordning for første gang siden 1998 også anvendes på Middelhavet.

3.4. Internationale aftaler og konventioner om fiskeri

EU godkendte i 1996 aftalen om fremme af fiskerfartøjers overholdelse af internationale bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger på det åbne hav¹⁷.

Denne aftale blev forhandlet under FAO's auspicer og udgør en del af adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri. Denne aftale er endnu ikke trådt i kraft.

I 1998 vedtog Rådet afgørelsen om ratifikation af FN-aftalen om fælles fiskebestande¹⁸. EU vil deponere sit ratifikationsinstrument samtidigt med medlemsstaternes nationale ratifikationsinstrumenter. Denne aftale er endnu ikke trådt i kraft.

¹⁷ Rådets afgørelse 96/428/EF af 25. juni 1996, EFT L 177 af 16.7.1999, s. 24.

¹⁸ Rådets afgørelse 98/414/EF af 8. juni 1998, EFT L 189 af 3.7.1998, s. 2.

4. MARKEDER FOR FISKERIPRODUKTER

4.1. Den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturprodukter

Der har siden juli 1996 været gang i tilpasningen af den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturprodukter til de seneste ændringer på markedet. Disse ændringer omfatter øget globalisering af markeder, større afhængighed af import, fortsat ressourceknaphed, ændring af forbrugsmønstret og koncentration og vertikal integration inden for distributionsleddet.

Rådets forordning nr. 2406/96¹⁹ om fælles handelsnormer for visse fiskerivarer ajourførte de tekniske normer for at tage hensyn til udviklingen på markedet og inden for handelspraksis. Forordningen ændrede også den finansielle kompensation, der ydes ved intervention: det besluttedes, at der fra 1. januar ikke længere vil blive ydet støtte fra EU til tilbagekøb af fisk af lavere kvalitet (B-kvalitet).

Kommissionen offentliggjorde i december 1997 en meddelelse til Rådet og Parlamentet om udsigterne for EU's marked for fiskerivarer med hensyn til ansvar, partnerskab og konkurrenceevne²⁰. Der blev på grundlag heraf gennemført brede konsultationer med erhvervet og afholdt flere møder med medlemsstaterne.

Hovedformålet med Kommissionens reform, som blev diskuteret i hvidbogen, var at:

- 1) reducere spild ved at tilskynde fiskerne til kun at fange, hvad der kan sælges;
- 2) styrke producentorganisationerne, således at de kan blive mere aktive og dynamiske aktører på markedet med stærkere bånd til resten af sektoren;
- 3) beskytte forbrugerne bedre gennem bedre informering ved salgsstederne;
- 4) forbedre balancen mellem udbud og efterspørgsel - ikke kun for fersk fisk af høj kvalitet, men også for frossen fisk til forarbejdning, hvoraf størstedelen importeres.

Mulige fremtidige initiativer kunne omfatte:

- nye regler for mindstestørrelser for fisk, der sælges i EU;
- tilpasninger af betingelserne for anerkendelse af producentorganisationer og tilskyndelse til etablering af tværgående brancheorganisationer og tværnationale producentorganisationer;
- skrappe betingelser for interventionskøb af usolgt fisk for at begrænse destruktion af knappe ressourcer;
- foranstaltninger til fremme af mere kontrakt salg mellem producentorganisationer og forarbejdningsindustrien;
- nye initiativer til informering af forbrugerne om fiskeriprodukter;

¹⁹ EFT L 27 af 30.1.1997, s. 50.

²⁰ KOM (97) 719 endelig udg.

- supplerende foranstaltninger til styrkelse af håndhævelsen af EU-regler om afsætning af fiskeriprodukter, uanset om de er fremstillet af EU-producenter eller producenter i tredjelande;
- en foranstaltningspakke, der skal fremme et mere integreret marked baseret på kvalitet.

Resultaterne af disse konsultationer var et forslag fra Kommissionen om en reform af den fælles markedsordning for fiskeri- og akvakulturprodukter, der blev offentliggjort i februar 1999²¹.

4.2. Kompensationsordning for de supplerende omkostninger ved afsætning af visse fiskeriprodukter fra Azorerne, Madeira, De Kanariske Øer og de franske oversøiske departementer Guyana og Réunion

Kompensationsordningen blev fornyet ved Rådets forordning nr. 1587/98 af 17. juli 1998²². Den blev vedtaget for at opveje ulemperne for fiskeriindustrien i visse isolerede og geografisk fjernt beliggende områder. De fiskeriprodukter, der er omfattet af ordningen, er tun og demersale arter for Azorernes vedkommende, tun, sort kårdefisk og makrel for Madeira, tun, sardin, makrel, akvakulturprodukter, blæksprutter, tunge og blankesten for De Kanariske Øer, rejer for Guyana og tun og sværdfisk for Réunion.

Der blev fastsat gennemførelsesbestemmelser til godtgørelsesordningen ved Kommissionens forordning nr. 2844/98 af 22. december 1998²³.

5. OVERVÅGNING AF DEN FÆLLES FISKERIPOLITIK

Den kontrolordning, der blev indført ved forordning nr. 2847/93²⁴, er blevet ændret en række gange siden 1996.

5.1. Etablering af et fartøjsovervågningssystem (FOS)

Der er siden 1994 blevet gennemført pilotprojekter vedrørende satellitovervågning omfattende op til 350 EU-fartøjer. Rådets forordning nr. 686/97²⁵ om ændring af forordning nr. 2847/93 og Kommissionens forordning nr. 1489/97²⁶ om gennemførelsesbestemmelserne hertil fastsætter systematisk satellitovervågning af EU-fartøjer. Medlemsstaterne skal indføre et sådant system, der kan lokalisere fiskerifartøjer, som fører disse staters flag, og gøre det muligt for fartøjerne at kontakte de medlemsstater, hvor de gennemfører deres aktiviteter, og angive deres position mindst hver anden time.

Overvågningen gælder alle fiskerifartøjer med en længde på mindst 24 m overalt eller 20 m mellem perpendiculariteterne. Dette krav skal opfyldes gradvist mellem 1998 og 2000. Siden 1. juli 1998 er det kun fartøjer, der er beskæftiget med følsomt fiskeri som f.eks. højsøfiskeri, bortset fra Middelhavet, og industrifiskeri med henblik på

²¹ KOM(1999) 55 endelig udg.
²² EFT L 208 af 24.7.1998, s. 1.
²³ EFT L 354 af 30.12.1998, s. 53.
²⁴ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1.
²⁵ EFT L 102 af 19.4.1997, s. 1.
²⁶ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 18.

fremstilling af fiskemel, der har været overvåget. Pr. 1. januar 2000 skal alle fiskerfartøjer, der overskrider de ovennævnte længder være udstyret med en satellitsporingsanordning, uanset hvor de opererer. Det samme gælder tredjelands fartøjer, der fisker i EU-farvande.

5.2. Ordning til forvaltning af fiskeriindsatsen

Den ordning til forvaltning af fiskeriindsats, der anvendes i EU's vestlige farvande (forordning nr. 685/95 og 2027/95), havde til hovedformål at gøre det muligt at opnå en fuldstændig integrering af Spanien og Portugal i den generelle adgangsordning for EU-farvande. Denne fastsættelse af lofter for fiskeriindsatsen for fiskeri efter demersale arter bidrog sammen med TAC- og kvoteordningen til bevarelse af fiskebestande. Ordningen skulle gøre det muligt at gennemføre detaljeret overvågning af fiskeriindsatsen i alle vestlige farvande og derigennem tilvejebringe nyttig information til forvaltning og videnskabelig evaluering af bestandene.

Den fuldstændige indførelse af ordningen til forvaltning af fiskeriindsatsen krævede, at der blev vedtaget supplerende bestemmelser for perioden 1996-98:

- Rådets forordning nr. 2205/97²⁷ om ændring af forordning nr. 2847/93, som skærpede kravene til de fiskere, der opererer i EU's vestlige farvande, med forpligtelsen til at oplyse, hvilke fangster der beholdes om bord på tidspunktet for meddelelse af indsejling i og udsejling fra de zoner, der er omfattet af ordningen for forvaltning af fiskeriindsats ("hail"-systemet);
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1449/98 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 for så vidt angår indsatsrapporter²⁸;
- visse forordninger, hvorved der foretages mindre tilpasninger af de lofter for fiskeriindsats, der er fastsat ved forordning nr. 2027/95.

Selvom målet med integrering af Spanien og Portugal i EU-ordningen for farvandsadgang er nået fuldt ud, har fiskeriindsatsordningen ikke fungeret tilfredsstillende de seneste tre år. Oplysningerne om indsatsen var forsinkede og upræcise, hvilket gjorde det umuligt at nå de andre ovennævnte mål. De indkomne oplysninger har imidlertid gjort det muligt at konstatere, at de lofter for fiskeriindsatsen, der fastsattes ved forordning 2027/95, for nogle medlemsstaters vedkommende var sat alt for højt, og at det derfor er begrænset, hvor anvendelig ordningen er til bevarelse af fiskebestandene.

Med henblik på fuld integrering af Sverige og Finland i den fælles fiskeripolitik blev der indført en ordning til forvaltning af fiskeriindsatsen i Østersøen (Rådets forordning nr. 779/97²⁹). Denne ordning svarer til den, der anvendes i EU's vestlige farvande, hvis der ses bort fra to vigtige forhold: der er ingen forpligtelse til at give meddelelse om indsejling i og udsejling fra farvandszoner ("hail"-systemet), og der er ingen fiskeriindsatslofter for det demersale fiskeri.

²⁷ EFT L 304 af 7.11.1997, s. 1.

²⁸ EFT L 192 af 8.7.1998, s. 4.

²⁹ EFT L 113 af 30.4.1997, s. 1.

Gennemførelsen af denne ordning krævede vedtagelse af supplerende lovgivning, herunder især Rådets forordning nr. 2635/97³⁰ om ændring af forordning nr. 2847/93. Denne forordning vedrører indførelse af regler til registrering af fiskeriindsatsen i logbogen, medlemsstaternes indsamling af oplysninger om fiskeriindsatsen og indsendelse af disse oplysninger til Kommissionen.

5.3. Ændringer til kontrolforordningen

Under hensyn til de vigtige fremskridt, som var gjort siden vedtagelsen af kontrolforordningen i 1993, og de specifikke mangler, der var anført i meddelelsen fra Kommissionen til Rådet og til Europa-Parlamentet om kontrollen under den fælles fiskeripolitik (KOM (1998)92 af 19.2.1998), vedtog Rådet den 17. december 1998 forordning nr. 2846/98³¹ om ændring af forordning nr. 2847/93.

Ændringerne var især koncentreret om tre principper, der var prioriteret af Kommissionen:

- Forbedring af overvågning efter landing: dette indebærer, at det sikres, at fiskeriprodukterne kan spores fra landingstidspunktet og frem gennem de forskellige faser i afsætningsforløbet. Der skal således udfyldes salgsnotaer for produkter, der afsættes, transportdokumenter for produkter, der transporteres væk fra landingsstedet og erklæringer vedrørende overtagelse af ansvaret for produkter, der ikke afsættes eller hvis salg udsættes - og alle disse dokumenter skal ved kontrol kunne fremvises af dem, der er i besiddelse af varerne.
- Overvågning af fiskerfartøjer fra tredjelande, der opererer i EU-farvande: overvågnings -og inspektionsforanstaltningerne udvides til også at omfatte fiskerfartøjer, der fører tredjelandes flag og fisker i EU-fiskerizoner, for at sikre, at disse fartøjer får samme behandling som EU-fartøjer. Dette indebærer bl.a. øget overvågning af disse fartøjers landinger og satellitovervågning af fartøjerne fra det tidspunkt, hvor systemet anvendes fuldt ud på EU-fartøjer.
- Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen: der er planlagt fastlæggelse af generelle rammer, der tager sigte på at styrke og fremme samarbejde mellem alle de berørte myndigheder i forbindelse med overvågningen af fiskeriaktiviteterne. Dette indebærer bl.a. fremme af gensidig bistand, udveksling af relevante oplysninger og iværksættelse af specifikke overvågningsprogrammer.

Med henblik på generel styrkelse af overvågningsordningen havde Kommissionen også foreslået at styrke beføjelserne for EU-inspektørerne, der i forbindelse med deres observationsopgaver skulle have haft adgang til fortegnelser og dokumenter, både private og offentlige, på samme vilkår som nationale inspektører. Herigennem kunne de have foretaget en mere præcis evaluering af effekten af medlemsstaternes overvågningsordninger, og Kommissionen kunne til fulde have garanteret den gennemsigtighed, der af alle anerkendes som værende helt afgørende for den fælles fiskeripolitiks troværdighed. Da alle medlemsstaterne imidlertid afviste dette forslag, fulgte Rådet kun Kommissionens anbefalinger delvist ved at kræve, at der var nationale inspektører til stede ved EU-inspektørernes kontrolbesøg.

³⁰ EFT L 356 af 31.12.1997, s. 14.

³¹ EFT L 358 af 31.12.1998, s. 5

Rådets forordning nr. 2846/98 udgør lovgivningsdelen af et tiltag på dette område, der også omfatter Kommissionens handlingsplan for bedre anvendelse af den fælles fiskeripolitik (SEK(98) 949.2 af 3.6.1998).

5.4. Liste over de former for adfærd, der er en alvorlig overtrædelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik

Rådets forordning nr. 1447/99 om fastsættelse af en liste over de former for adfærd, der er en alvorlig overtrædelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik³² følger den sidste ændring af kontrolforordningen. Den beskriver flere forskellige former for adfærd, hvor der er behov for større gennemsigtighed hos de nationale myndigheder i forbindelse med opfølgning.

Disse former for adfærd er klare og indlysende eksempler på manglende opfyldelse af de krav, der er fastsat i EU-lovgivningen. Udarbejdelse af en sådan liste er ikke ensbetydende med, at straffene skal harmoniseres på EU-plan. På den anden side tager denne liste og medlemsstaternes forpligtelse til at meddele Kommissionen, hvilke foranstaltninger de har truffet over for konstateret ulovlig adfærd, sigte på at sikre øget gennemsigtighed, der kan give fiskerne tillid til de tilsynsførende myndigheder og gøre det muligt at sammenligne de nationale systemers effektivitet.

5.5. Finansiell deltagelse

Gennemførelsen af kontrollen er temmelig udgiftskrævende, og udgifterne står ofte ikke i et rimeligt forhold til medlemsstaternes budgetmæssige kapacitet. EU-støtten ydes på grundlag af Rådets beslutning om Fællesskabets finansielle deltagelse i visse udgifter, som medlemsstaterne afholder ved gennemførelsen af overvågnings- og kontrolordningerne under den fælles fiskeripolitik³³. EU råder til denne form for støtte over et budget på 205.000.000 EUR for perioden 1996-2000.

Siden 1996 har Kommissionen hvert år truffet beslutning om udgifternes støtteberettigelse og støttesatsen på grundlag af de investeringsplaner, der er indsendt af medlemsstaterne.

³² EFT L 167 af 2.7.1999, s. 5.

³³ EFT L 301 af 14.12.1995, s. 30.

KONKLUSION

1. Dette er den sidste rapport, der udarbejdes af Kommissionen i henhold til artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning nr. 3760/92.

Kommissionen vil skulle fremlægge en rapport om fiskerisituationen i EU i henhold til artikel 14, stk. 2, i forordningen. Kommissionen agter at fremlægge denne rapport i løbet af første halvdel af 2001, således at der er tilstrækkelig tid til at gennemføre drøftelser med alle parter inden Rådets mulige vedtagelse af nye foranstaltninger senest i december 2002.

2. I løbet af perioden 1999-2001 vil Kommissionen fortsætte med at forvalte og konsolidere de eksisterende redskaber under den fælles fiskeripolitik. Der planlægges endvidere nye tiltag og initiativer på følgende områder:

- vedtagelse af en ny FIUF-gennemførelsesforordning;
- reform af den fælles markedsordning;
- forhandling af nye protokoller og aftaler, herunder forhandling af en ny aftale med Marokko;
- fremlæggelse af forslag fra Kommissionen til Rådets forordning om indsamling, analyse og videreformidling af vigtige biologiske og økonomiske oplysninger;
- fremlæggelse af forslag fra Kommissionen til Rådet om nye retningslinjer for fiskeriaftaler;
- meddelelse til Rådet om EU's rolle og deltagelse i regionale fiskeriforvaltningsorganisationer;
- forberedelse af FUP V for perioden 2002-2006;
- gennemførelse af reformen af Den Rådgivende Komité for Fiskeri og foranstaltninger til styrkelse af fiskernes organisationer og af dialogen i sektoren;
- forenkling af lovgivningen om bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger, både i EU og på grundlag af henstillinger fra regionale og internationale organisationer.

3. Debatten om den fælles fiskeripolitik efter 2002 giver mulighed for at tage de udfordringer op, som man kommer til at stå over for i de kommende år, og gøre sig overvejelser om de strategiske prioriteter, der skal fastholdes eller styrkes. Blandt disse prioriteter finder man:

- Bedre kohærens mellem de forskellige mål, der er opstillet i den fælles fiskeripolitik og behovet for eventuelt at foretage et valg mellem disse. Der skal foretages en klarere prioritering af mål, der eventuelt kan komme i konflikt med hinanden, som f.eks. bevarelse af ressourcer, flådens økonomiske effektivitet og sikring af beskæftigelsen i områder, der er afhængige af fiskeri. I betragtning af tendensen til, at visse af disse mål over en længere periode bliver

sammenfaldende, er det også nødvendigt at foretage en tydeligere opdeling på kortsigtede og langsigtede mål.

- Hensyntagen til den økonomiske dimension ved forvaltningen af fiskeriet: EU har nu muligheden for at behandle spørgsmål som fremtidige subsidier og andre former for offentlig støtte, forskellige former for alternativ fiskeriforvaltning og konsekvenserne af anvendelsen af disse former for forvaltning.
- Bedre samspil mellem miljøpolitik og fiskeripolitik: Siden verdensmiljøtopmødet i Rio i 1992 er der blevet vedtaget mange initiativer og foranstaltninger på internationalt plan, der skal øge samspillet mellem de to politikker. Resolutioner og konklusioner, der er vedtaget internationalt af f.eks. FN's kommission for bæredygtig udvikling og inden for rammerne af Nordsø-konferencen, skal gennemføres af EU. I meddelelsen fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om Det Europæiske Fællesskabs biodiversitetsstrategi (KOM (1998) 42), som blev vedtaget i februar 1998, bekendtgøres det, at der senest i starten af 2000 skal være fastlagt en handlingsplan for integrering af biodiversitet og fiskeripolitik. Kommissionen fremlagde den 14.7.1999 en meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet om fiskeriforvaltning og naturbeskyttelse i havmiljøet³⁴.

På EU-plan identificerede Det Europæiske Råd på topmødet i Köln fiskeriet som et område, hvor man i særlig grad skulle søge at tage hensyn miljøet. Fiskeriministrene forventes at aflægge rapport om dette emne til Det Europæiske Råd i 2000.

Det er derfor nødvendigt, at EU gennemgår de redskaber, der anvendes under den fælles fiskeripolitik, for at sikre, at de i tilstrækkelig grad tager hensyn til miljøet.

- Forbedring af forvaltningsinstrumenter: Den seneste reform, der indledtes i 1992, er på mange vigtige områder ikke tilendebragt. Det gælder flerårige forvaltningsmål og -strategier, forvaltning af fiskeriindsatsen og fuldstændig integrering af Middelhavet i EU's forvaltningsordning.

Det er endvidere nødvendigt, at man gør sig nye overvejelser omkring genudsætningspolitikken på baggrund af den internationale udvikling og undersøgelser og erfaringer, der er gjort i EU, således at der kan tages hensyn til den bekymring, der gives udtryk for af sektoren, miljøgrupper og internationale organisationer med hensyn til genudsætningernes nuværende store omfang.

I forbindelse med 2002-debatten vil man også kunne se nærmere på de eksisterende kontrolordninger.

- En mere gennemsigtig beslutningstagningsproces: Fiskerisektoren anmoder om større gennemsigtighed og inddragelse i forvaltningen af fiskeriet. Begreberne "subsidiaritet", "decentralisering" og "regionalisering" er blevet brugt for at

³⁴

KOM(1999) 363 endelig udg.

udtrykke sådanne anmodninger. Parlamentet vedtog i februar 1999 også en beslutning i den forbindelse.

De berørte grupper vil gerne deltage i alle tre faser i forvaltningsprocessen, dvs. konsultation, beslutningstagning og gennemførelse af de trufne beslutninger. Eftersom den sidste fase i vid udstrækning er medlemsstaternes ansvar, kan 2002-debatten fokusere på de to andre faser inden for traktatens nuværende institutionelle rammer.

I samme forbindelse kan 2002-debatten også fokusere på fremgangsmåder, der kan sikre større fleksibilitet i forvaltningen af specifikke lokale problemer, forenkling af EU-lovgivning og fremme af og tilskyndelse til samarbejde, der kan forbedre forskningen og medvirke til at skabe tættere forbindelser mellem fiskere og videnskabsfolk.

- Opretholdelse af den fælles fiskeripolitikks eksterne dimension: EU er nødt til at justere sin aftalepolitik i overensstemmelse med Rådets konklusioner fra 1997, således at der indgås flere samarbejdsaftaler i fiskerisektoren, der kan medvirke til etablering af stabile partnerskaber mellem virksomheder (fra EU og tredjelande) i sektoren og til bedre anvendelse af adfærdskodeksen for ansvarligt fiskeri. Kommissionen vil endvidere skulle styrke sin rolle i de internationale fiskeriorganer for at sikre gennemførelsen af multilaterale aftaler, Unionen har undertegnet, og bør ligeledes fremme det internationale samarbejde i Middelhavet, som er et følsomt område.

4. Det skal ikke glemmes, at fristen 2002 også vedrører en række spørgsmål, der er omhandlet i forordning nr. 3760/92 og tiltrædelsesakterne af 1985 og 1994. Situationen med hensyn til disse spørgsmål kan beskrives på følgende måde:

- Adgangsordningen for farvande inden for 6-12 sømilegrænsen: Hvis Rådet ikke har truffet en beslutning inden 31. december 2002, falder den regel, der begrænser adgangen til disse farvande, ifølge artikel 6 i forordning nr. 3760/92 væk.

Af konsultationer med de berørte parter fremgår det, at der ikke vil blive sat spørgsmålstejn ved behovet for at opretholde begrænset adgang til kystfarvande. Mange mente imidlertid, at der burde ske en styrkelse af den nuværende ordning til fordel for kystfiskere, enten gennem en udvidelse af zonen med begrænset adgang eller ved at gøre den nuværende undtagelse til et permanent element i den fælles fiskeripolitik.

- Adgang til Shetlands-kassen: Hvis der ikke foreligger et forslag fra Kommissionen eller træffes en beslutning af Rådet inden 31. december 2002, skal der ifølge artikel 7 i forordning nr. 3760/92 ske en videreførelse af de eksisterende ordninger. Det fremgår af konsultationsprocessen, at der ikke er enighed om dette spørgsmål.
- Regler for adgang til Nordsøen for fartøjer fra Spanien og Portugal (1985-tiltrædelsesakten) og fra Sverige og Finland (1994-tiltrædelsesakten): Hvis der ikke træffes en beslutning, anvendes EU's regelværk som det foreligger, dvs. fri adgang til farvande uden forskelsbehandling for alle medlemsstater, idet adgangen til ressourcer baseres på princippet vedrørende relativ stabilitet for

regulerede arter og ubegrænset adgang til de få resterende ikke-regulerede arter.

2002-debatten er nødt til at behandle spørgsmålet vedrørende en eventuel forøgelse af fiskeriindsatsen og bifangster som resultat af en øget adgang til Nordsøen.

- Relativ stabilitet: Det fremgår af konsultationen, at der er bred enighed om dette grundlæggende princip i den fælles fiskeripolitik, og at der ikke skal sættes spørgsmålstejn ved det.

5. Kommissionen mener, at den fælles fiskeripolitik efter 2002 bør:

- sikre den nødvendige kohærens mellem de forskellige mål;
- omfatte en stærk og fuldstændig forvaltningsordning;
- tage hensyn til miljøovervejelser og foregribe problemer på miljøområdet;
- involvere dem, der berøres af fiskeriforvaltningsprocessen og sikre gennemsigtighed på en måde, der er forenelig med traktatens krav;
- tilskynde til udvikling af en effektiv og konkurrencedygtig fiskeindustri i EU.

Kommissionen vil udarbejde sin 2002-rapport under hensyntagen til disse fem forslag.

BILAG I

ANVENDTE FORKORTELSER

FFP:	Fælles fiskeripolitik
FUP:	Flerårigt udviklingsprogram
FIUF:	Finansielt instrument til udvikling af fiskeriet
NGO:	ikke-statslig organisation
FMO:	Fælles markedsordning
FOS:	Fartøjsovervågningssystem
EEZ:	Eksklusiv økonomisk zone
WTO:	Verdenshandelsorganisationen
GFCM:	Den almindelige kommission for fiskeri i Middelhavet
ICCAT:	Den internationale kommission for bevarelse af tunfiskebestanden i Atlanterhavet
IOTC:	Indian Ocean Tuna Commission
IATTC:	Den interamerikanske kommission for tropisk tunfisk
NEAFC:	Kommissionen for fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav
NAFO:	Organisationen for fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav
CCAMLR:	Kommissionen for bevarelse af de marine levende ressourcer i Antarktis

BILAG II

LISTE OVER GÆLDENDE FISKERIAFTALER

FISKERIAFTALER	
LAND	Gælder indtil :
Angola	02/05/00
Kap Verde	05/09/00
Comorerne	27/02/01
Côte d'Ivoire	30/06/00
Estland	31/12/06
Gabon	03/12/01
Gambia	30/06/96
Grønland	31/12/00
Guinea-Bissau	15/06/01
Ækvatorialguinea	30/06/00
Færøerne	12/03/03
Island	11/01/04
Letland	05/02/03
Litauen	12/10/03
Madagaskar	20/05/01
Marokko	30/11/99
Mauritius	30/11/99
Mauretanien	31/07/01
Norge	16/06/03
Polen (bilateral aftale med Sverige)	31/12/05
Guinea	31/12/99
Rusland (bilateral aftale med Finland og Sverige)	31/12/02
São Tomé	31/05/02
Senegal	30/04/01
Seychellerne	17/01/02

BILAG III

Uddrag af den 8. rapport fra STECF (Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri)

Gennemgang af situationen for bestandene

Bilag 1 til Rådets beslutning 97/413 af 26. juni 1997 indeholder en oversigt over bestande, der er klassificeret som udryddelsestruede (DR), overfiskede (OF) eller fuldt udnyttede (FE). Det rådgivende organ for de fleste af disse bestande er ICES. ICCAT rådgiver om almindelig tun og sværdfisk i den nordøstlige del af Atlanterhavet og i Middelhavet.

Klassifikationen i bilag 1 til Rådets beslutning 97/413 var baseret på følgende definitioner:

DR = Yngelbiomassen er nu under det biologisk forsvarlige minimumsniveau (MBAL), eller kan forventes at være det inden længe, hvis den nuværende fiskedødelighed fortsætter.

OF = Der kan forventes moderat til væsentlig gevinst på lang sigt, hvis fiskeriindsatsen begrænses; ved stærk overfiskning er der på mellemlang sigt risiko for, at yngelbiomassen kommer ned under MBAL.

FE = På lang sigt kan der ikke forventes væsentlige gevinster eller tab, hvis indsatsen enten øges eller reduceres moderat.

Siden vedtagelsen af forsigtighedsprincippet har ICES ændret sin rådgivning, som nu er baseret på grænser for biomassen (Blim og Bpa) og for fiskedødeligheden (Flim og Fpa). Ved anvendelse af forsigtighedsprincippet skal F holdes lavere end Fpa og SSB over Bpa. Fpa og Bpa er blevet foreslået af ICES for at undgå, at man med stor sandsynlighed når grænsereferencepunkterne for henholdsvis F (Flim) og SSB (Blim).

STECF har ved revideringen af listen over bestande, der er klassificeret som DR, OF eller FE, i størst muligt omfang anvendt nye definitioner, som er baseret på et enkelt sæt regler, der anvendes i forhold til bestandens situation og forsigtighedsprincipreferencerne, hvor disse er tilgængelige. STECF erkender, at de referencepunkter, ICE opgav i 1998, på nuværende tidspunkt kun er forslag, og at de kan blive ændret for visse bestandes vedkommende. De definitioner, der er vedtaget af STECF, er følgende:

DR = hvis SSB ligger under BPA, er der risiko for nedfiskning. I alle de tilfælde, hvor den nuværende SSB og Bpa foreligger, er dette det første kriterium for klassifikation af en bestand som DR.

OF = hvis SSB ligger over eller er lig med Bpa, og F er større end Fpa anses bestanden for at være overfisket, da fiskeri på et niveau over Fpa giver øget risiko for nedfiskning af bestanden.

FE = hvis F ligger under eller er lig med Fpa, og SSB er højere end eller lig med Bpa, og der ikke er væsentlige gevinster eller tab ved en moderat forøgelse eller reduktion af indsatsen, anses bestanden for at være fuldt udnyttet.

Hvis en bestand ikke indplaceres i en af de ovenfor anførte kategorier, kan den enten ikke klassificeres som DR, OF eller FE, eller STECF havde ikke tilstrækkelige oplysninger om bestanden, således at den kunne vurdere situationen.

STECF bemærker, at i henhold til artikel 2, stk. 4, i Rådets beslutning 97/413 skal der for alle andre bestande, der ikke henvises til i bilag 1 i 97/413, inklusive dem, for hvilke situationen ikke er tilstrækkeligt kendt, ikke ske nogen forøgelse af fiskeriindsatsen i perioden 1997-2001. STECF støtter fuldt ud Rådet i denne beslutning og ønsker at understrege, at i specifikke tilfælde, hvor medlemsstaterne mener, at der er yderligere fiskerimuligheder, påhviler det medlemsstaten eller medlemsstaterne at dokumentere, at udnyttelsen af disse muligheder er i fuld overensstemmelse med forsigtighedsprincippet.

STECF har gennemgået de seneste oplysninger fra de relevante rådgivende organer. På grundlag heraf har den ajourført situationsrapporterne for bestandene i bilag 1 til Rådets beslutning 97/413. Resultatet heraf ses i tabel 2.2.1.1, og der henvises i det følgende til 1999-klassifikationen. Situationsrapporterne fra det oprindelige bilag 1 til Rådets beslutning 97/413 og fra 1999-klassifikationen gives i tabel 2.2.1.2 sammen med de seneste skøn over F, SSB og de tilsvarende forsigtighedsprincippreferencer.

STECF ønsker at understrege, at der kun er foretaget revisioner af klassifikationer for bestande, der var identificeret i bilag 1 til Rådets beslutning 97/413, men bemærker, at der også er andre bestande, der vil kunne klassificeres. Der er endvidere ikke blevet igangsat en revision af klassifikationen for jomfruhummer i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, eftersom ICES ikke har ajourført sine oplysninger om jomfruhummer.

I tabel 2.2.1.1 omfatter forvaltningsområderne (kolonnerne) nogle gange mere end en bestand, som kan have forskellige klassifikationer. I sådanne tilfælde er klassifikationen for forvaltningsområdet baseret på det "værst tænkelige tilfælde".

Situationsrapporterne er i mange tilfælde ændret fra det oprindelige bilag 1 til 1999-klassifikationen. Dette behøver imidlertid ikke at være udtryk for en egentlig ændring af situationen for bestanden, men kan være et resultat af den ændrede klassifikationsmetode. Eftersom STECF ikke var inddraget i udarbejdelsen af det oprindelige bilag 1 til Rådets beslutning 97/413, og der var et vist element af subjektiv fortolkning ved dets formulering, har det ikke været muligt for STECF at anvende de oprindelige klassifikationskriterier i bilag 1 på de nuværende skøn over F og SSB.

FUP'ernes indvirkning på bestandene

I et forsøg på at evaluere, om den nuværende situation for bestandene som anført i tabel 2.2.1.1 (1999-klassifikationen) har ændret sig i forhold til 1994, har STECF anvendt 1999-klassifikationskriterierne på de oplysninger, der blev anvendt til udarbejdelse af den oprindelige situationsrapport i bilag 1 til Rådets beslutning 97/413 (henvises til som "Nyt bilag 1, Rådets beslutning 97/413"). På denne måde kan STECF direkte sammenholde bestandenes situation i 1997 med situationen i 1994 ved hjælp af en kohærent klassifikationsmetode.

For at udarbejde det nye bilag 1 baserede Komitéen sig i praksis på den fiskedødelighed, der blev opgivet i rapporten fra den gruppe af uafhængige eksperter, der rådgav Kommissionen (Lassen-rapporten), sammen med skøn over yngelbiomassen for 1994 fra ICES-rapporten fra 1995. Fiskedødeligheden var normalt gennemsnittet i perioden 1990-94. Resultaterne af den nye bilag 1-klassifikation er angivet i bilag 2.2.2.1 sammen med de resultater, der er fundet på grundlag af de seneste oplysninger fra ICES.

Det skal bemærkes, at det ikke var muligt at foretage en sammenligning for alle bestande, der har interesse, da de relevante oplysninger om F og SSB ikke var tilgængelige for begge

tidspunkter. Det skal også bemærkes, at der i visse tilfælde er foretaget sammenligninger, hvor klassifikationer strengt taget ikke er sammenlignelige. F.eks. i 1995 blev der for nordsøtorsk givet separate oplysninger om torsk i zonerne IIIa (Skagerrak) og VIIId i forhold til delzone IV, mens der i 1998 blev givet samlede oplysninger for disse tre områder.

Oplysningerne i tabel 2.2.2.1 er sammenfattet i nedenstående tabel.

Sammenligning af 1999-klassifikationen og den NYE bilag 1-klassifikation. De er begge baseret på <u>forsigtighedsprincip-referencepunkter</u>	Sammenligning af nuværende F fra ICES (1998) og gennemsnitl. F₉₀₋₉₄ * fra ICES (1995)	Sammenligning af SSB₉₇ fra ICES (1998) med SSB₉₄ fra ICES (1995)
5 forbedret situation 4 forværret 23 uændret 22 sammenligninger ikke mulige	19 lavere fiskedødelighed 13 højere fiskedødelighed 22 sammenligninger ikke mulige	15 højere SSB-værdier 19 lavere SSB-værdier 20 sammenligninger ikke mulige
* F₉₀₋₉₄ – for visse bestande var gennemsnitl. F baseret på en kortere periode i perioden 1990-94.	11 nedgang i fiskedødeligheden og forøgelse af SSB 7 forøgelse af fiskedødeligheden og nedgang i SSB 14 fiskedødelighed og SSB reduceres begge eller øges begge 22 sammenligninger ikke mulige	

Tabelteksten angiver, at med hensyn til klassifikation af bestande ville de fleste bestande blive klassificeret som de er nu, dvs. ingen forværrelse og ingen forbedring. Hvis man sammenligner **F**- og **SSB**-værdierne separat kommer man frem til et andet resultat. STECF ønsker imidlertid at understrege, at enhver ændring i skønnene over disse værdier registreres som højere eller lavere uanset ændringens omfang. En ændring i **F** på f.eks. 0,01 behandles på samme måde som en ændring på 0,5.

Når tendensen i ændringerne i **F** og **SSB** betragtes under et, viser 11 bestande en nedgang i **F** og en forøgelse af **SSB**, mens 7 bestande viser en forøgelse af **F** og en reduktion af **SSB**.

Det fremgår derfor, at for de bestande, der kan sammenlignes, har situationen ikke ændret sig væsentligt i perioden 1994-97. Hvad angår de bestande, hvor der har været en ændring af situationen, er STECF på nuværende tidspunkt ikke i stand til at identificere årsagerne hertil og kan heller ikke udtale sig om, hvorvidt FUP'erne har indflydelse på disse bestandes situation.

Tabel 2.2.1.1. 1999-klassifikation af bestande i forhold til forsigtighedsreferencepunkter

Zone Arter	Østersøen III bcd	Skagerrak Kattegat IIIa	Nordsøen IV	Vest- skotland VI	Det Irske Hav	Vest-irland VII b, c	Keltiske Hav, Vestl. Engelske Kanal VIIefghjk	Østl. Engelske Kanal VIIId	Biscaya-bugten VIIIabd	Den Iberiske Halvø	Middelhavet
Sild (Clupea harengus)	DR		DR	DR	DR	DR	OF	DR			
Makrel (Scomber scombrus)		DR	DR	OF	OF	OF	OF	OF	OF	OF	
Sardin (Sardina pilchardus)										DR	
Laks (Salmo salar)	DR										
Tunfisk (Thunnus thynnus)							DR	DR	DR	DR	DR
Sværdfisk (Xiphias gladius)							DR	DR	DR	DR	
Torsk (Gadus morhua)	DR	DR	DR	DR	DR		OF	DR			
Kuller (Melanogrammus aeglefinus)		FE	FE	OF							
Hvilling (Merlangius merlangus)			DR	DR	DR		FE	DR			
Sej (Pollachius virens)		DR	DR	DR							
Kulmule (Merluccius merluccius)		DR	DR	DR	DR	DR	DR	DR	DR	DR	
Rødspætte (Pleuronectes platessa)			DR		FE		DR	FE			
Tunge (Solea spp.)			DR		DR		DR	OF	OF		
Havtaske (Lophius spp.)				DR	OF	OF	OF	OF	OF	DR	
Glashvar (Lepidorhombus spp.)						OF	OF		OF	DR	

DR	Udryddelsestruet: yngelbiomassen er nu under Bpa
OF	Overfisket: yngelbiomasse er over Bpa, F er over Fpa
FE	Fuldt udnyttet: yngelbiomassen er lig med eller over Bpa; fiskedødeligheden er lig med eller under Fpa. Ingen væsentlig gevinst eller tab ved moderat forøgelse eller begrænsning af indsatsen.
	Ikke klassificeret
	Ingen bestande i dette område

Tabel 2.2.1.2. Skøn over nuværende fiskedødelighed og yngelbiomasse i forhold til forsigtighedsreferencepunkter og 1999-klassifikationen af bestandene.

BESTAND	Klassifikation, bilag I, Rådets beslutning 97/413	1999-klassifikation	1997-SSB (tusinde t)	Foreslået Bpa (tusinde t)	Nuværende F, ICES (1998)	Foreslået Fpa	%-begrænsning af F for at nå Fpa	Bemærkninger
Sild Østersøen IIIbcd	ingen	DR	718	1000	0,28	0,17	39%	
Sild IIIa, sd22-24 (forårsyngel)	FE	ingen	na	na	na	na	na	
Sild IIIa, IV, VIId (efterårsyngel)	DR	DR	745	1300	0,257	na	na	
Sild VIa nord	ingen	OF	135,8	na	0,369	na	na	
Sild VIIa	ingen	DR	6	9,5	0,4	0,36	10%	
Sild VIa syd, VIIBC	ingen	DR	59	110	0,58	0,22	62%	
Sild Det Keltiske Hav, Vestl. Eng. Kanal, VIIe,f,g,h,j,k	FE	OF	69	44	0,4	0,27	33%	
Makrel Nordsøen*	DR	DR	na	na	na	na	na	
Makrel (andre områder)	OF	OF	2530	2300	0,230	0,17	26%	
Sardin VIIIc, IXa	DR	DR	220	300	0,7	na	na	ICES-anbefaling for '99 var 0.2
Laks IIIb,c,d	DR	DR	na	na	na	na	na	udelukkende baseret på vildbestand
Tunfisk (Thunnus thynnus)	OF	DR	na	na	na	na	35%	baseret på Fmsy
Sværdfisk Middelhavet	OF	ingen	na	na	na	na	na	
Sværdfisk Nordatlanten	OF	DR	na	na	na	na	na	
Torsk Østersøen IIIbcd (sd25-32)	DR	DR	176	240	0,72	0,6	17%	
Torsk Østersøen IIIbcd (sd22-24)	DR	OF	43	23	1,13	0,7	38%	
Torsk, Kattégat IIIa	DR	OF	12,8	10,5	1,2	0,6	50%	
Torsk Nordsøen IIIaSkagerrak,IV,VIId	DR	DR	110	150	0,67	0,65	3%	
Torsk Vestskotland	DR	DR	12	22	0,81	0,6	26%	
Torsk Det Irske Hav VIIa	DR	DR	7,7	10	0,84	0,72	14%	
Torsk Det Keltiske Hav, Vestl. Eng. Kanal VIIe-k	OF	OF	10,8	8	0,83	0,68	18%	
Kuller IIIa,IV	OF	FE	211	140	0,68	0,7		
Kuller Vestskotland	OF	OF	42	30	0,57	0,5	12%	
Kuller Det Irske Hav	FE	ingen	na	na	na	na	na	
Hvilling Nordsøen IV+VIId	OF	DR	197	315	0,65	0,65	0%	bemærk DR selvom F=Fpa, ingen
Hvilling Vestskotland Via	OF	DR	19,9	22	0,87	0,6	31%	reduktion
Hvilling Det Irske Hav	FE	DR	5,1	7	0,82	0,65	21%	
Hvilling Det Keltiske Hav,Vestl. Eng. Kanal VIIe-k	FE	FE	34,7	18	0,59	na	na	

na = foreligger ikke

Tabel 2.2.1.2. Skøn over nuværende fiskedødelighed og yngelbiomasse i forhold til forsigtighedsreferencepunkter og 1999-klassifikationen af bestandene.

forts.

BESTAND	Klassifikation, bilag I, Rådets beslutning 97/413	1999-klassifikation	1997-SSB (tusinde t)	Foreslået Bpa (tusinde t)	Nuværende F, ICES (1998)	Foreslået Fpa	%-reduktion af F for at nå Fpa	Bemærkninger
Sej Nordsøen IIIa IV	OF	DR	135	150	0,5	0,4	20%	
Sej Vestskotland VI	DR	DR	10,7	35	0,48	0,25	48%	
Kulmule, nordlig bestand (IIIa, IV VI, VII, VIIIa,b)	OF	DR	118	165	0,27	0,2	26%	
Kulmule sydlig bestand VIIIc, IXa	DR	DR	12,3	18,5	0,26	0,2	23%	
Rødspætte Skagerrak, Kattegat IIIa	OF	ingen	41	24	0,69	na	na	
Rødspætte Nordsøen IV	DR	DR	212	300	0,43	0,3	30%	
Rødspætte Det Irske Hav VIIa	FE	FE	4,7	3,1	0,38	0,45		
Rødspætte Det Keltiske Hav VIIf,g	DR	DR	1,73	1,8	0,7	0,6	14%	
Rødspætte Vestl. Eng. Kanal VIIe	DR	DR	1,87	2,5	0,68	0,45	34%	
Rødspætte Østlige Eng. Kanal VIId	FE	FE	9,3	8	0,45	0,45	0%	
Tunge Skagerrak, Kattegat	ingen	Ingen	5,6	1,06	0,16	0,3		
Tunge Nordsøen	DR	DR	33	35	0,51	0,4	22%	
Tunge Det Irske Hav VIIa	OF	DR	2,8	3,8	0,5	0,3	40%	
Tunge Det Keltiske Hav VIIf,g	DR	OF	2,35	2,2	0,48	0,37	23%	
Tunge Vestl. Eng. Kanal VIIe	DR	DR	2,1	2,5	0,33	0,26	21%	
Tunge VIId	OF	OF	9,5	8	0,45	0,4	11%	
Tunge Biscaya-bugten VIIIa,b	OF	OF	14,9	11,3	0,45	0,4	11%	
Havtaske Vestskotland VI	OF	DR	na	na	na	na	na	
Havtaske VIIb-k, VIIIa,b(L. piscatorius)	OF	OF	44,6	27	0,25	0,24	4%	
Havtaske VIIb-k, VIIIa,b(L. budegassa)	OF	OF	20,4	13,3	0,19	0,11	42%	
Havtaske VIIIc,IXa (L. piscatorius)	OF	DR	na	7,3	na	0,66	50%	anbefalet reduktion af Fpa
Havtaske VIIIc,IXa (L. budegassa)	OF	DR	na	3,7	na	0,57	30%	anbefalet reduktion af Fpa
Glashvar Vestskotland VI	FE	Ingen	na	na	na	na	na	
Glashvar VII, VIIIa,b,d,e	FE	OF	64	55	0,32	0,3	6%	
Glashvar VIIIc,IXa (L. boscii)	FE	DR	4,7	6,5	0,33	0,2	39%	
Glashvar VIIIc,IXa (L. whiffiagonis)	FE	DR	1,3	1,5	0,25	na	na	

na = foreligger ikke

Tabel 2.2.2.1. Sammenligning af 1999-klassifikationen for gennemsnit. Fiskedødelighed og SSB fra: (i) bilag I, (ii) ICES, 1998.

BESTAND	NY klassifikation bilag I, Rådets beslutning 97/413	1999- klassifikation	1994 SSB (tusinde t)	1997 SSB (tusinde t)	**Gennemsn. F 90-94, ICES (1995)	Nuværende F, ICES (1998)	Foreslået Bpa (tusinde t)	Foreslået Fpa
Sild Østersøen IIIbcd	ingen	DR	na	718	0,24	0,28	1000	0,17
Sild IIIa, sd22-24 (forårsyngel)	ingen	ingen	na	na	na	na	na	na
Sild IIIa, IV, VIIId (efterårsyngel)	DR	DR	790	745	0,53	0,257	1300	na
Sild VIa nord	ingen	OF	331	135,8	0,18	0,369	na	na
Sild VIIa	ingen	DR	na	6	0,21	0,4	9,5	0,36
Sild VIa syd, VIIbc	ingen	DR	na	59	0,32	0,58	110	0,22
Sild Det Keltiske Hav, Vestl. Eng. Kanal VIIe,f,g,h,j,k	DR	OF	43	69	0,08	0,4	44	0,27
Makrel Nordsøen*	na	DR	na	na	na	na	na	na
Makrel (andre områder)	OF	OF	2357	2530	0,26	0,230	2300	0,17
Sardin VIIIc, IXa	ingen	DR	320	220	na	0,7	300	na
Laks IIIb,c,d	na	DR	na	na	na	na	na	na
Tunfisk (Thunnus thynnus)	na	DR	na	na	na	na	na	na
Sværdfisk Middelhavet	na	OF	na	na	na	na	na	na
Sværdfisk Nordatlanten	na	DR	na	na	na	na	na	na
Torsk Østersøen IIIbcd (sd25-32)	DR	DR	228	188	1,11	0,72	240	0,6
Torsk Østersøen IIIbcd (sd22-24)	DR	OF	16	43	1,65	1,13	23	0,7
Torsk, Kattegat IIIa	na	OF	na	12,8	na	1,2	10,5	0,6
Torsk Nordsøen IIIa Skagerrak,IV, VIIId	DR	DR	67	110	0,88	0,67	150	0,65
Torsk Vestskotland	DR	DR	15	12	0,83	0,81	22	0,6
Torsk Det Irske Hav VIIa	DR	DR	4	7,7	1,04	0,84	10	0,72
Torsk Det Keltiske Hav, Vestl. Eng.Kanal VIIe-k	OF	OF	10,7	10,8	0.96 (1.13 jk)	0,83	8	0,68
Kuller IIIa,IV	OF	FE	158*	211	0,85	0,68	140	0,7
Kuller Vestskotland	OF	OF	49	42	0,595	0,57	30	0,5
Kuller Det Irske Hav	na	ingen	na	na	na	na	na	na
Hvilling Nordsøen IV+VIIId	OF	DR	365	197	0,67	0,65	315	0,65
Hvilling Vestskotland Via	mindst OF	DR	na	19,9	0,67	0,87	22	0,6
Hvilling Det Irske Hav	OF	DR	8,5	5,1	1,23	0,82	7	0,65
Hvilling Det Keltiske Hav, Vestl. Eng.Kanal VIIe-k	na	FE	na	34,7	0.96(1.46jk)	0,59	21	na

na = foreligger ikke

* udelukker IIIa

** For visse bestande var gennemsn. F baseret på en kortere periode i perioden 1990-94

Tabel 2.2.2.1. Sammenligning af 1999-klassifikationen for gennemsnit. Fiskedødelighed og SSB fra: (i) bilag I, (ii) ICES, 1998.

forts.

BESTAND	NY klassifikation bilag I, Rådets beslutning 97/413	1999- klassifikation	1994 SSB (tusinde t)	1997 SSB (tusinde t)	**Gennemsnit. F 90-94, ICES (1995)	Nuværende F, ICES (1998)	Foreslået Bpa (tusinde t)	Foreslået Fpa
Sej Nordsøen IIIa IV	DR	DR	99	135	0,59	0,5	150	0,4
Sej Vestskotland VI	DR	DR	16,3	10,7	0,55	0,48	35	0,25
Kulmule, nordlig bestand (IIIa, IV VI, VII, VIIIa,b)	DR	DR	123	118	0,31	0,27	165	0,2
Kulmule sydlig bestand VIIIc, IXa	DR	DR	16,6	12,3	0,29	0,26	18,5	0,2
Rødspætte Skagerrak, Kattegat IIIa	ingen	ingen	na	41	0,7	0,69	24	na
Rødspætte Nordsøen IV	DR	DR	252	212	0,42	0,43	300	0,3
Rødspætte Det Irske Hav VIIa	OF	FE	4,3	4,7	0,55	0,38	3,1	0,45
Rødspætte Det Keltiske Hav VIII f,g	DR	DR	1,31	1,73	0,7	0,7	1,8	0,6
Rødspætte Vestl. Engelske Kanal VIIe	DR	DR	1,68	1,87	0,72	0,68	2,5	0,45
Rødspætte Østlige Engelske Kanal VIId	OF	FE	10,2	9,3	0,56	0,45	8	0,45
Tunge Skagerrak, Kattegat	ingen	ingen	na	5,6	na	0,16	1,06	0,3
Tunge Nordsøen	OF	DR	82	33	0,47	0,51	35	0,4
Tunge Det Irske Hav VIIa	DR	DR	3,7	2,8	0,43	0,5	3,8	0,3
Tunge Det Keltiske Hav VIII f,g	OF	OF	2,23	2,35	0,45	0,48	2,2	0,37
Tunge Vestl. Engelske Kanal VIIe	FE	DR	3	2,1	0,21	0,33	2,5	0,26
Tunge VIId	OF	OF	11,5	9,5	0,41	0,45	8	0,4
Tunge Biscaya-bugten VIIIa,b	OF	OF	14,4	14,9	0,49	0,45	11,3	0,4
Havtaske Vestskotland VI	ingen	DR	na	na	0,68	na	na	na
Havtaske VIIb-k, VIIIa,b(L. piscatorius)	OF	OF	30	44,6	0,36	0,25	27	0,24
Havtaske VIIb-k, VIIIa,b(L. budegassa)	OF	OF	32,3	20,4	0,18	0,19	13,3	0,11
Havtaske VIIIc,IXa (L. piscatorius)	ingen	DR	na	na	na	na	7,3	0,66
Havtaske VIIIc,IXa (L. budegassa)	ingen	DR	na	na	na	na	3,7	0,57
Glashvar Vestskotland VI	ingen	ingen	na	na	0,14	na	na	na
Glashvar VII, VIIIa,b,d,e	OF	OF	81	64	0,33	0,32	55	0,3
Glashvar VIIIc,IXa (L. boscii)	DR	DR	4,3	4,7	0,3	0,33	6,5	0,2
Glashvar VIIIc,IXa (L. whiffiagonis)	ingen	DR	na	1,3	na	0,25	1,5	na

na = foreligger ikke

* udelukker IIIa

** For visse bestande var gennemsnit. F baseret på en kortere periode i perioden 1990-94